

Nora Roberts

Merész vállalkozás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1986 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Risky Business*

Harmadik, átdolgozott kiadás

● *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

● *Borítókép:* Shutterstock

ISBN 978-963-448-792-0

HU ISSN 1588-8096

A MIRA ® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtveny-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 901603

● *Nyomtatás időpontja:* 2019/23.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

*Merész
vállalkozás*

Señor, Señora, señorita

1

– Kérem, nézzenek a lábuk elé! Csak óvatosan! Köszönöm! – Liz rendületlenül mosolygott, miközben elvette a jegyet egy napbarnított férfitől, akinek rikító pálmafák díszeltek az ingén. Azt is türelmesen megvárta, amíg a férfi felesége előkeresi a saját jegyét két telepakolt szalmakosarukból.

– Remélem, nem vesztetted el, Mabel! Mondtam, hogy add inkább nekem!

– Nem vesztettem el! – sziszegte az asszony, és hamarosan sikerült is előhalásznia a kék papírcsíkot.

– Köszönöm. Kérem, foglaljanak helyet! – szólította fel utasait Liz. Jó néhány perc eltelt, mire engedelmessékedtek, és ő maga is leülhetett. – Hölgyeim és uraim, üdvözlöm önöket a *Fantázia* fedélzetén!

Gépiesen belekezdett szokásos bevezető szövegébe, és közben hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai. Szórakozottan biccentett a kikötői munkásnak, aki elolodta a hajót a baktól. Liz beindította a motort. Kedves, könnyed hangon beszélt továbbra is, mialatt lopva az órájára pillantott. Negyedórás késésben voltak. Még egyszer, utoljára végigfürkészte a partot, a napozóágyakat,

a heverésző, síkosan olajos testeket, amelyek mintegy áldozatul kínálkoztak a napnak. Nem várhattak tovább.

Liz kitolatott a dokkból, majd ezután keleti irányban haladtak. Bár gondolatban egészen máshol járt, tökéletesen vette a kanyart. Behunyta szemmel is elkormányozta volna a hajót. Lágy, balzsamos szél borzolta a haját, pedig korán volt még. Ártatlan bárányszerűek tarkították az eget, és a tenger is pontosan olyan kék volt, amilyen a útikönyvek kecségtették a turistákat. Liz tíz éve dolgozott a szigeten, és tudta, hogy ez bizony nincs mindig így. Nagyon sok múlott az időjárásról – például a megélhetése.

Tizenkilenc ember ült mögötte párnázott padokon a hosszan elnyújtott formájú hajón. Izgatottan mutogatták egymásnak a halakat és mindenféle tengeri lényeket, amelyeket az üveg hajófenéken keresztül láttak. Liz elégedetten hallgatta a beszélgetésüket, és biztos volt benne, hogy senkinek sem a hétköznapi nehézségein jár az esze.

– Hamarosan elhaladunk a Paraiso-zátony északi csücske mellett – közölte mély, dallamos hangon. – A víz mélysége itt kilenc és tizenöt méter között változik, mégis oly áttetsző, hogy látszanak a tengerfenéken a csillag alakú korallak, tengeri legyezők, szivacsok, fűrészkes sügerek és papagájhalak. A fűrészkes sügér nem tartozik a legszebb halak közé, ellenben az egyik legérdekesebb. Mindegyik példány nősténynek születik, de miután lerakja az ikráit, nemet változtat, és hím lesz belőle.

Liz beállította az irányt, és tartotta a sebességet. Mesélt az előkelő színben pompázó angyalcápáról, a gyönyörű, ám igen veszélyes tengeri sünről. Tudta, hogy utasai nagy hasznát veszik majd a hallottaknak, amikor megállnak két órára búvárkodni a Palancar-zátonynál.

Meg sem tudta volna számolni, hányszor megtette már ezt az utat. Rutinná vált, mégsem unatkozott soha. Ezúttal is, mind mindig, átélte a nyílt víz, a kék ég, az általa kormányzott hajó nyújtotta szabadságot. Volt még három másik hajója ezen kívül, valamint egy kis bűvərboltja a parton. Keményen megdolgozott mindenért, átküzdötte magát a nehéz időszakokon, amikor számláit csak nagy nehezen tudta kifizetni szegényes bevételeiből, de túlélte. Tíz év kemény munkát követően végre teljesen a saját lábára állt. Nagy árat kellett fizetnie a lelki békéjéért, mert el kellett hagynia a hazáját és mindent, ami addig ismerős volt neki, de megérte.

Cozumel apró, nyugodt szigete a Karib-tenger mexikói részén a béke paradicsoma volt. Az évek során otthonává vált, az egyetlen otthonná, amely számított. A helyiek elfogadták és tisztelték. Senki nem tudott mindarról a megaláztatásról és fájdalomról, amelyet azelőtt szenvedett el, mielőtt Mexikóba menekült. Liz ritkán gondolt vissza fájó emlékeire, bár volt valaki, aki élénken emlékeztette a történetekre: Faith.

Lányának pusztán a gondolata mosolyt csalt az ajkára. Faith okos, bájos kislány volt. Az iskolának hat héten belül vége, és Faith végre hazajön hozzá. Együtt lesznek egész nyáron.

Faitht Houstonba küldte a nagyszüleihez tanulni. Mindenkinek így a legjobb, emlékeztette magát magányos pillanataiban. A gyermek neveltetése fontosabb, mint az ő anyai ragaszkodása. Sokat dolgozott, kockáztatott, küszködött, hogy a lánya megkaphasson mindent, amire csak szüksége lehet, mindent, amit akkor kapott volna, ha az édesapja...

Elhessegette a gondolatot. Már tíz évvel korábban megfogadta, hogy kitörli Faith apját az emlékezetéből,

ahogyan a férfi is kitörölte őt az életéből. Hibát követett el, mert naiv volt, és szenvedélyes. Ez a hiba örökre megváltoztatta az életét, ugyanakkor egy kincset is köszönhetett neki: a gyermekét.

– Alattunk épp egy negyvenszemélyes Convair repülőgép roncsát láthatják – mondta, majd lassított, hogy utasai megnézhessék a roncsot és a bűvárokat. A buborékok ezüstgömbökként szálltak fel az oxigénpalackokból. – Szerencsére nem történt tragédia – folytatta. – A gépet egy filmjelenet miatt süllyesztették el, és azóta remek szórakozási lehetőség a bűvároknak.

Remélte, hogy az ő munkája ugyanígy szórakozást nyújt az utasoknak. Ha volt társa a hajón, minden könnyebben ment, de amikor egyedül volt, neki kellett kormányoznia a hajót, könnyed, mégis tartalmas idegenvezetést tartania az utasoknak, segítenie a bűvárfelszerelések körül, felszolgálnia az ebédet, és számontartania minden utast. Egyszerűen nem várhatott tovább Jerryre.

Miközben növelte a sebességet, halkán morgott magában egy sort. Nem mintha túlzottan bánta volna, hogy többet kell dolgoznia, de úgy érezte, fizető utasai megérdemlik, hogy a lehető legjobbat nyújtsa nekik. Tudhatta volna, hogy nem számíthat a férfira. Ha ezt előbb belátja, könnyedén kereshetett volna valaki mást helyette. Két férfi dolgozott nála a bűvárhajókon, és két másik a bűvárboltban. Mivel a másik hajója elvileg délben indult, senki nem tudott beugrani Jerry helyett az üvegaljű hajóra. Korábban nem panaszkodhatott Jerryre, emlékeztette magát. Amikor ő is a fedélzeten tartózkodott, a női utasok annyira odavoltak érte, hogy többen nem is figyeltek a víz csodáira, amelyek fölött a hajó elhaladt.

Nem mintha bárki hibáztathatta volna őket ezért, gondolta Liz mosolyogva. Ha nem vált volna immúnissá

a férfiakra, Jerry láttán ő is egész biztosan elgyengül. Kevés nő tudott ellenállni pimaszul vonzó arcvonásainak, gödröcskés állának, füstszerű szemének, karcsú, izmos alkatának. Ráadásul a szövege is jó volt, azaz egyetlen nő sem érezhette biztonságban magát mellette.

Liz mégsem ezért adott neki szállást és állást. Szüksége volt a bevételre, és a férfi segítségére is – azonnal látta rajta, hogy tökéletesen alkalmas erre a munkára. Tapasztalatból tudta, hogy kifizetődő üzletileg, ha olyan embereket alkalmaz, akik a jég hátán is megélnek. Más kérdés, hogy Jerry ezúttal cserbenhagyta. Magyarázatot követel majd tőle, gondolta, és ezzel meg is feledkezett a férfiről.

A hajókázás, a napsütés, a szellő őt is ellazította. Folytatta az idegenvezetést, mesélt a tenger élővilágáról részben egyetemi tengerbiológiai tanulmányai, részben pedig a saját tapasztalatai alapján, amelyeket a Karib-tenger mexikói részén szerzett. Utasai időnként kérdéseket tettek fel neki, máskor izgatottan felkiáltottak egy alattuk elsikló tengeri lény láttán. Liz válaszolt nekik, elmagyarázta, mit látnak, és közben könnyű kézzel kormányzott. Mivel három utasa mexikói volt, minden mondatát megismételte spanyolul is, és mert gyerekek is voltak a hajón, csupa érdekességgel hozakodott elő.

Ha másként alakul az élete, tanár lett volna belőle. Erről az álmáról régen lemondott már, és igyekezett elhitetni magával, hogy az üzleti világban sokkal jobban megállja a helyét. Pontosabban a *saját* üzleti világában. Felnézett a lustán lebegő bárányszerű felhőkre az égen. A nap ragyogó fehéren tükröződött a tengerkéék víztükrön. Alattuk a korallok némelyike olyan magasra nőtt, mint egy kastély, mások legyezőként hullámzottak. Igen, jól választotta meg a világát.

Amikor egy nő felsikoltott mögötte, Liz lelassított. Mielőtt megfordulhatott volna, a sikításhoz csatlakozott egy másik is. Az első gondolata az volt, hogy az utasok megláttak egy cápát, ami időnként elő is fordult a zátonyoknál. Liz leállította a motort, hagyta, hogy sodródjanak az árral, és hátrafordult, hogy megnyugtassa az utasokat. Egy nő a férje karjában zokogott, egy másik féltőn a vállához szorította gyermekének arcát. A többiek lefelé bámultak az üvegfenék irányába. Liz levette a napszemüvegét, és lement a két lépcsőfokon az utastérbe.

– Kérem, őrizték meg a nyugalmukat! Biztosíthatom önöket, semmi nincs odalent, ami veszélyt jelenthetne itt, a hajóban!

Egy férfi Nikon fényképezőgéppel a nyakában és narancssárga napellenzővel a kopasz fején átható pillantást vetett rá.

– Kisasszony, az lesz a legjobb, ha beszél rádión a rendőrségnek!

Liz lenézett az átlátszó üvegfenéken a kristálytiszt, kék vízbe. Hirtelen a torkában kezdett dobogni a szíve. Már értette, Jerry miért hagyta cserben. A férfi ott feküdt a fehér tengerfenéken, és egy horgonylánc volt a mellkasára tekerve.

Amint a repülőgép futóműve talajt ért, Jonas fogta a táskáját, és türelmetlenül várta, hogy kinyíljon az ajtó. Miután ez megtörtént, forró levegő áramlott a gép belsőjébe, és hallani lehetett a turbinák erős zúgását. Jonas biccentett a légikisasszonynak, és lesietett a meredek fémlépcsőn. Nem volt sem ideje, sem kedve elgyönyörködni a pálmafákban, a pompás virágokban, a ragyogó kék égben. Céltudatosan haladt előre, és kizárólag maga

elé nézett hunyorgó szemmel. Sötét öltönyében és elegáns nyakkendőjében üzletembernek is nézhették volna, aki dolgozni jött Cozumelre, nem üdülni. Gyászát és dühét tökéletesen leplezte nyugodt, megközelíthetetlen arc kifejezése.

A terminál kicsi volt, és zajos. Nevetgélő amerikai turisták csoportosultak itt is, ott is, mások elveszetten járkáltak fel-alá. Bár Jonas nem beszélt spanyolul, hamar rátalált az apró, forró fürkére, miután végzett a vámvizsgálatnál. Több férfi is várakozott ott egy emelvény körül, hogy autót vagy terepjárót béreljen. Tizenöt perccel a leszállást követően Jonas már ki is hajtott egy kisautóval a parkolóból, és elindult a város felé, az utasülésre tett kinyitott térképpel. A nap perzselő sugarai egyenesen rátűztek a szélvédőn át.

Egy nappal korábban Jonas még hatalmas, elegáns, légkondicionált irodájában dolgozott. Az utóbbi időben egy nehéz és hosszadalmasnak bizonyuló ügyön fáradozott, amelyhez alapos kutatómunkára volt szüksége, és minden képességét latba kellett vetnie. Ügyfelét végül felmentették nemrég – egy olyan vád alól sikerült tisztáznia őt, amely legalább tíz év börtönnel járt volna. Szó nélkül elfogadta ügyvédje tiszteletdíjigényét, Jonas pedig a férfi háláját, és mindketten igyekeztek elkerülni a sajtó embereit.

Jonas épp arra készült, hogy másfél év óta először szabadságot vegyen ki. Megelégedésére szolgált az elvégzett munka, de úgy érezte, itt az ideje némi pihenésnek. Két hét Párizsban tökéletes jutalom lett volna ennyi hosszú, tízórás munkanapokkal zsúfolt hónap után. Keresve sem találhatott volna erre a szerelmek városánál kedvére valóbb helyet a metropolisz kortalan kifinomultságával, hűvös parkjaival, bámulatos múzeumaival

és semmi máshoz nem hasonlítható konyhaművészetével.

Amikor felhívták Mexikóból, egy ideig fel sem fogta, miről van szó. Amikor elismerte, hogy tényleg van egy Jeremiah nevű öccse, az volt az első gondolata, hogy Jerry már megint bajba keveredett, és ismét neki kell kifizetnie érte az óvadékot.

Amikor letette a kagylót, már egyetlen gondolat sem volt a fejében. Kábán közölte a titkárnőjével, hogy mondja le a szobafoglalását Párizsban, és szerezzen neki jegyet másnapra egy Cozumelbe tartó repülőgépre. Ezután felhívta a szüleit, és közölte velük, hogy Jerry meghalt.

Azért kellett Mexikóba mennie, hogy azonosítsa a holttestet, majd hazahozza az öccsét eltemetni. Eluralkodott rajta a gyász, ugyanakkor érezte, hogy Jerry végezete elkerülhetetlen volt. Öccse mindig pengeélen tancolt, és ezúttal nyilván túllőtt a célon. Már gyerekként is csak a bajt kereste – sikerrel. Egyszer azon viccelődött, hogy Jonas nyilván azért végezte el a jogot, hogy a lehető leghatékonyabban kihúzhassa őt a pácból. Bizonyos értelemben igazat kellett adnia neki.

Jerry álmodozó volt, ő maga realista. Jerry megbocsáthatatlanul lusta, ő munkamániás. Olyanok voltak ketten, mint egy érem két oldala. Amikor megállt az autóval a San Miguel-i Rendőrkapitányság előtt, úgy érezte, mintha énje egyik felét semmisítették volna meg.

Réveteg tekintettel fordult a kikötő felé. Apró halászhajók feküdtek békésen a fűre húzva, valamivel távolabb hatalmas szürke tengeri hajók meredeztek a dokkban. Turisták sétáltak a védőgát mentén virágmintás ingben és sortban. A festői látvány azonban nem jutott el Jonas tudatáig. Kiszállt az autóból, és belépett a kapitányság

épületébe. Pontosan tudta, mennyi papírmunka vár rá, hiszen erőszakos halálesetről volt szó.

Moralas rendőrkapitány tevékeny, kertelést nem tűrő ember volt, aki a szigeten született, és szenvedélyes elkötelezettséggel védte azt. Közeledett a negyvenedik születésnapja, és ötödik gyermeke születését várta. Büszke volt a posztjára, a képzettségére és a családjára, bár a sorrend időnként felcserélődött. Alapjában véve csendes természetű ember volt, aki kedvelte a komolyzenét és egy mozifilmet szombat esténként.

Mivel San Miguel kikötőként működött, területén gyakran megfordultak ittas matrózok és naiv turisták. Voltak összetűzések, és zsebtolvajok is felbukkantak időnként, így Moralas kapitány alaposan kiismerhette az emberi természet sötét oldalát. Arra azonban büszke volt, hogy erőszakos bűncselekményekre ritkán került sor a szigeten. Az amerikai férfi meggyilkolása legalább annyira bosszantotta, mint egy undok légy a hintaszékben pihenni vágyót. Nem kellett nagyvárosban élnie ahhoz, hogy tudja, hogyan dolgozik egy hivatásos bérgyilkos. Márpedig Cozumel szigeten nem volt helye a szervezett bűnözésnek.

Moralas kapitány, családos ember lévén, tudta, mi a szeretet, mi a gyász. Azt is, hogy egyes férfiak kényszeresen leplezni igyekeznek mindkettőt. A halottasház hűvös, fertőtlenített levegőjében csatlakozott Jonashoz. Az amerikai egy fejjel magasabb volt nála, s mereven, sápadtan állt mellette.

– Ez az öccse, Mr. Sharpe? – kérdezte, bár a férfi vonásaiból előre tudta a választ.

Jonas lenézett az érem másik felére.

– Igen.

A kapitány némán hátrahúzódott, és annyi időt adott Jonasnak, amennyire csak szüksége volt.

Képtelenségnek tűnt az egész. Jonas tudta, hogy órakon át bámulhatná az öccse arcát, akkor sem hinné el, ami történt. Jerry általában a könnyebb utat kereste, a legjobb üzletet, és nem mindig viselkedett tisztességesen. Mégis, annyira teli volt élettelle! Jonas óvatosan megérintette az öccsét. Már nem volt benne élet, és ez ellen nem tehetett semmit; hiába voltak kapcsolatai, hiába ismerte a kiskapukat, nem tudta visszahozni többé. Lassan visszahúzta a kezét. Képtelenségnek tűnt az egész, mégis megtörtént.

Moralas biccentett a halottasház alkalmazottjának.

– Részvétem.

Jonas megrázta a fejét. A fájdalom mint egy tompa kés hasított a tarkójába.

– Ki ölte meg az öcsémet, kapitány?

– Nem tudom. Folyamatban van a nyomozás.

– Vannak nyomok?

Moralas intett neki, és elindultak a folyosón.

– Az öccse csak három hete érkezett Cozumelre, Mr. Sharpe. Már folynak a kihallgatások. Mindenkit beidézzünk, akivel csak kapcsolatba került.

A kapitány kinyitott egy ajtót, és miközben kiléptek a szabadba, mélyen magába szívt a friss, virágillatú levegőt. Jonasnak mintha fel sem tűnt volna a változás.

– Ígérem, megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy megtaláljuk az öccse gyilkosát.

A düh, amelyet Jonas oly sok órán át sikeresen elfojtott, kezdett a felszínre törni.

– Nem is ismerem önt – fordult a kapitány felé, nyugodt mozdulattal elővett egy cigarettát, és miközben

rágyújtott, szúrós pillantást vetett rá. – Mint ahogyan ön sem ismerte Jerryt.

– Ez az én szigetem – felelte Moralas, állva Jonas tekintetét. – Ha gyilkos bujkál rajta, megtalálom.

– Bérgyilkos – helyesbített Jonas, majd kifújta a füstöt, amely szellő hiányában sokáig egy gomolyban maradt. – Gondolom, ön is tisztában van ezzel.

Moralas hallgatott egy ideig. Még várta az emberei jelentését, de az előzetes vizsgálat is fényt derített már több mindenre.

– Az öccsét lelőtték, Mr. Sharpe. Az után nyomozunk, ki tette, miért és hogyan. Sokat segítene, ha válaszolna néhány kérdésemre vele kapcsolatban.

Jonas visszanézett az ajtóra – a mögötte lévő lépcső abba a folyosóba torkollott, amely az öccséhez vezetett.

– Beszélhetnénk séta közben? – kérdezte erőtlenül.

Moralas bólintott, és várt, amíg kiértek a fűvön az útra. Egy ideig némán mentek egymás mellett a gátnál.

– Miért jött az öccse Cozumelre?

– Nem tudom – felelte Jonas, és akkorát szívott a cigarettájából, hogy a parázs ráégett a füstszűrőre. – Jerry szerette a pálmafákat.

– Mi volt a végzettsége? A foglalkozása?

Jonas keserűen elnevette magát, és eltiporta a csikket. A nap gyémántos ragyogással tükröződött a vízen.

– Szabadúszónak nevezte magát, bár szerintem csak sodródott az árral.

S mivel így volt, Jerry legalább annyi bonyodalmat jelentett az életében, mint amennyi örömet. Jonas meredten a tengerre bámult, és visszagondolt az együtt eltöltött évekre, eltérő életszemléletükre.

– Jerry nem maradt meg sehhol sem sokáig. Egyik városból a másikba költözött, de még ennél is gyakrabban

változtatta a munkáját. Legutóbb két hete hallottam felele, akkor éppen bűvárbodást oktatótt turistákna.

– A Fekete Korall bűvárbolt alkalmazottjaként – bólintott a kapitány. – Elizabeth Palmer adott neki részidős munkát.

– Palmer? – vonta fel a szemöldökét Jonas. – Így hívták azt a nőt is, akivel élt.

– Nem éltek együtt. Miss Palmer a főbérloje volt – helyesbített Moralas. – Ő vitte ki azt a turistacsoportot is, amelyik rátalált az öccse holttestére. A legteljesebb mértékben együttműködik a kapitánysággal.

Jonas szája elkeskenyedett. Hogyan is írta le Jerry ezt a Liz Palmert rövid, hetekkel ezelőtti telefonbeszélgetésükben? Dögös kis szöke, akinek isteni a rántottája. Azaz pontosan olyan, gondolta Jonas, mint Jerry női kiadása – aki csak az élvezeteket hajszolja, és a nagy dobásra hajt.

– Szükségem van Miss Palmer címére – közölte Jonas. A kapitány értetlen pillantását látva felvonta a szemöldökét. – Még nála van az öcsém holmija, ugye?

– Többnyire. Néhány ingósága az irodámban van, azok, amelyek rajta voltak. Bármikor bejöhet értük, és a Miss Palmernál lévő holmit is elviheti. Már átvizsgáltunk mindent.

Jonas érezte, hogy ismét eluralkodik rajta a harag, de magába fojtotta.

– Mikor vihetem haza az öcsémet?

– Megteszek minden tőlem telhető, hogy még ma a papírmunka végére érjek. Szükségem lesz a felhatalmazására, és természetesen önnek is ki kell töltenie néhány nyomtatványt. – Jonas merev vonásaira nézett, és nagyon megsajnálta a férfit. – Még egyszer őszinte részvétem.

Liz belépett a lakásába, becsukta maga mögött az ajtót, és felkapcsolt néhány kapcsolót, mire két ventilátor is pörögni kezdett a mennyezeten. A surrogó hang megnyugtatta valamelyest, mert azt a benyomást keltette benne, mintha nem lenne egyedül. Már egy teljes napja fájt a feje – tompa, szűnni nem akaró lüktetést érzett a jobb halántéka mögött. Bement a fürdőszobába, bevett két aszpirint egy pohár vízzel, és megnyitotta a csapot a zuhanyzóban.

Ma megint kivitte az üvegfenekű hajót. Bár még be sem indult az idény úgy igazán, férőhely hiányában nemet kellett mondania vagy egy tucatnyi jelentkezőnek. Nem mindennap bukkantak holttestre a part közelében, és kíváncsiskodók egész raja támadt rá. Morbid helyzet, gondolta, miközben levetkőzött, és belépett a zuhanyzó hűvös vize alá. Vajon mennyi időnek kell eltelnie, hogy kiverje a fejéből a tengerfenéken holtan fekvő Jerry látványát?

Igaz, alig ismerte a fiút, de annyit tudott róla, hogy jó a humora, a szövege, szórakoztató a társasága. Ráadásul a lánya ágyában aludt, és a konyhájában evett.

Liz behunyta a szemét, és csak állt a zuhany alatt, pokolba kívánva a fejfájását. Nyilván megkönnyebbül majd valamelyest, gondolta, miután a rendőrség végez a nyomozással. Nehéz pillanatok voltak, amikor kivonultak a házához, és átkutatták az áldozat holmiját, a kihallgatásról nem is beszélve.

Szinte semmit nem tudott Jerry Sharpe-ról, csak annyit, hogy amerikai, hogy a jég hátán is megél, és szoknyavadász. E három tulajdonság mindegyike hasznát hozott Liznek, akár búvárkodást oktatót Jerry éppen, akár kirándulásra kísérte. Ártatlan szívtiprónak látta – vonzó, érzéki, de alapvetően lusta flótásnak. Jerry azzal

hencegett, hogy hamarosan megüti a főnyereményt, és nagymenő lesz. Liz egy pillanatig sem vette komolyan. Két lábbal állt a földön, és úgy vélte, hogy a főnyereményt csak évek kemény munkájával ütheti meg valaki, vagy úgy, hogy egy vagyont örököl.

Jerry ettől függetlenül csillogó szemmel mesélt neki a nagy dobásról, és Liz megnyerőnek találta a mosolyát. Ha álmodozó alkat lett volna, talán még hisz is neki, de úgy vélte, hogy az álmok azoknak valók, akik még fiatalok és bohók. Így utólag visszagondolva Jerryre pontosan illett a leírás.

Jerry azonban meghalt, és ami utána maradt, még mindig ott volt a lánya szobájában. Be fogja dobozolni, döntötte el magában, és elzárta a csapot. Az is több a semminél. Bedobozolja, és megkérdezi Moralias kapitánytól, mihez kezdjen vele. A fiú családja nyilván igényt tart majd rá. Jerry említette neki, hogy van egy bátyja, akit rendszerint csak „besavanyodott hivatalnok”-nak nevezett, de azért látszott rajta, hogy nagyon szereti.

Liz belépett a hálósobájába, és törülközőbe csavarta a haját. Visszagondolt a Jerry beköltözését követő első napokra, amikor a fiú be akarta hízelegni magát az ágyába, és halványan elmosolyodott. Kellemes volt az érintése, és szellemes a szövege. Bár Jerrynek sikerült egyszer sarokba szorítania a folyosón, és megpusztilnia, mielőtt kitérhetett volna előle, Liz könnyedén lerázta magáról. Jerry nem vette a szívére az elutasítását, és továbbra is jó kapcsolatban maradtak, emlékezett vissza, közben pedig kivett egy méretén felüli pólót a szekrényéből, amely a combjáig ért.

Jerry Sharpe voltaképpen jó természetű, megnyerő fickó volt, valóságtól elrugaszkodott álmokkal. Talán éppen ezeknek az álmoknak köszönhette, hogy meghalt?

Nem akart erre gondolni. Az lesz a legjobb, ha összecsomagolja Jerry holmiját a fiú bőröndjébe, és elviszi a rendőrségre.

Csomagolás közben öt perc alatt libabőrös lett. Sokáig a szigorúan őrzött magánélete volt az egyetlen tulajdona. Az, hogy így betolakodik valaki más magánéletébe, kényelmetlenül érintette. Összehajtott egy fakó, barna pólót, amelynek felirata büszkén hirdette, hogy viselője megmászta a Grand Canyont. Liz igyekezett nem gondolni semmire. Mégis minduntalan Jerryt látta maga előtt a szobában, aki egyszer azzal viccelődött, hogy aludhat-e Faith babáinak egyikével. Ráadásul megjavította az ablakot, amely már évekkel korábban beragadt, és paellát főzött neki, az első fizetését megünnepelendő.

Liz érezte, hogy végiggördül egy könnycsepp az arcán. Jerry fiatal volt, telve étellel és pimasz magabiztossággal. Nem ismerte olyan sokáig, hogy a barátjának nevezhette volna, de a lánya ágyában aludt, és a lánya szekrényében tartotta a ruháit.

Bárcsak jobban odafigyelt volna rá, és barátságosabb lett volna vele! Jerry többször is felajánlotta, hogy meghívja egy italra, de ő elutasította, papírmunkára hivatkozva. Liz így utólag kicsinyesnek és ridegnek látta a viselkedését. Ha csak egy órát adott volna neki az életéből, talán megtudta volna, ki ő, honnan jött, miért halt meg.

Amikor kopogtattak az ajtaján, a tenyerébe temette az arcát. Butaság sírni, gondolta. A könnyek soha nem oldanak meg semmit. Jerry Sharpe meghalt, és neki semmi köze nincs a halálához.

Letörölte a könnyeit, és az ajtóhoz ment. Érezte, hogy a fejfájása fokozatosan enyhül. Úgy döntött, késlekedés nélkül felhívja Moralas kapitányt, és megkéri, hogy

vitesse el a férfi ruháit. Igen, így lesz a legjobb, gondolta, aztán ajtót nyitott.

Egy pillanatig csak bámult meredten. A póló, amelyet még mindig a kezében tartott, kicsúszott erőtlen ujjai közül. Hátrált egy lépést, zúgni kezdett a füle, elhomályosult a látása, ezért sűrűn pislogni kezdett, hogy kitisztuljon újra.

Az ajtóban álló férfi vádló pillantást vetett rá.

– Jer... Jerry! – hebegte Liz, és amikor a férfi feléje lépett, majdnem elsikoltotta magát.

– Elizabeth Palmer?

A lány megrázta a fejét. Moccanni sem bírt félelmében. Nem volt babonás soha, gyakorlatias embernek tartotta magát. Senki nem térhet vissza a halálból. Mégis, miközben a nappaliba hátrált, ahol a két ventilátor továbbra is megnyugtató suhogással forgott a mennyezeten, Jerry Sharpe belépett a lakásába, és hozzá beszélt.

– Maga Liz Palmer?

– De hát láttalak... – kezdte remegő hangon, és képtelen volt levenni a szemét a férfiről. Pimasz vonások, bemélyedés az állon, füstszerű szem, vastag fekete szemöldök. Egy ennyire jóképű férfiért a legtöbb nő hajlandó volt kockára tenni bármit. – Te vagy az?

– A nevem Jonas Sharpe. Jerry az öcsém volt. Az ikeröcsém.

Liz érezte, hogy remegni kezd a térde, ezért gyorsan leült. Nem, nem Jerry az, hajtogatta magában, és várt egy kicsit, amíg lelassul a szívverése. A férfi haja ugyanolyan sötét volt, és sűrű, mint Jerryé, de hiányzott belőle a fiú hanyag kócosága. Vonzó, markáns vonásaik is egyeztek, de Liz soha nem látta Jerry tekintetét ilyen hűvösnek és keménynek. Ráadásul ezen a férfin úgy állt az